

Peníze na cestě

Šumperk – středa 3. března 20.00 hod.

Byl začátek března. Takové to, řekněme předjaří. Dlouhá zima se jen nerada loučila a bylo to znát. Chladný vítr a sníh s deštěm zahnal y většinu obyvatel do tepla domovů. Těch pár opozdílů se pod deštníky všemožně snažilo vyhýbat sněhovým jazykům a rozstříkujícím se kalužím.

Už dobrou hodinu byla okna Národní banky tmavá, pouze dole v hale a u vchodu svítila bezpečnostní světla. Studený vítr si pohrával s větvičkami bezu v parčíku před budovou, kapky deště vytrvale útočily na novou tyrkysovou fasádu.

Ručičky hodin poskočily na osmou. Malým náměstíčkem zahřměl výbuch, doprovázený řinkotem rozbitého skla. Chodci se v tom nečase zastavovali a zpod deštníků nevěřičně otáčeli hlavy směrem k Národní bance. Z rozbitých oken v přízemí vlály do noční temnoty bílé proužky žaluzií, bezpečnostní siréna spustila ohlušující jekot, tlumený pouze občasnými nárazy větru. Na parkovišti u nového obchodního centra se pohnul tmavý forman. Pomalu projel kolem budovy a zmizel ve tmě.

Přerov – pátek 5. března 20.00 hod.

Budova Národní banky v Přerově se krčila na rohu Dolního náměstí pod několika mohutnými kaštany. Začínal víkend askupinky lidí se

opatrně po kluzkém dláždění trousily do výstavné budovy Městského domu, stojícího naproti přes cestu.

Ručičky hodin poskočily na osmou. Ve spoře osvětlené hale přízemí Národní banky se zablýsklo. Následoval ohlušující výbuch a třeskot skla. Z oken baráků na náměstí vykukovali vyděšení lidé, z různých míst náměstí se k bance začali stahovat zvědavci a zpozzdálí budovu pozorovali. Vzrušené hlasy debatujících přehlušovala kvílící siréna. Na náměstí byl možný vjezd pouze na povolení. Tmavý forman stál při kraji vozovky směrem k Bečvě, s výhledem na levou část Národní banky. Těsně po výbuchu se odlepil od krajnice a vyjel směrem z města.

Praha – úterý 9. března 9.00 hod.

Vrátil jsem se z prodlouženého víkendu svěží jako jarní vánek. Zasedl jsem v naší kanceláři na ústředí Interbrigu a začal se aktivně zajímat o práci. Můj elán ovšem tlumila skutečnost, že se nikdo nenacházel ani v kanceláři samotné, ani v dohledu. Parták, nadporučík Honza Štastník, byl neznámo kde - vzkazy nebo tak něco - žádné, na chodbě pusto a prázdno. Vyhodil jsem nohy na psací stůl a myšlenky se záhy stočily k právě prožitému víkendu. Byli jsme s partou nadšenců v Jeseníkách na lyžovačce. Jezdíme už třetí rok do jednoho útulného hotýlku. Jmenuje se „Pod sedlem“ a je v Koutech nad Desnou, u silnice mezi nádražím a poštou. Malý, ale výborný rodinný hotel s vynikající domácí kuchyní. Takových by u nás mělo být víc. Smutně jsem si vzpomněl na ty vpravdě lukulské hody pod Červenohorským sedlem a smutně se přenesl do reálu.

Tady zase čekají bufety a bistra, pizzy, hamburgery a podobně. Dveře se rázně otevřely a do kanceláře nahlédla vrásčitá tvář našeho šéfa, plukovníka Roby.

„Zdar! To je dobře že jsi tady. Pojď ke mně. Něco ti ukážu,“ pronesl do ticha, nechal dveře dokořán a zmizel z dohledu.

Vystřelil jsem za ním a na konci chodby ho dohonil. Otevřel pro změnu svou kancelář a chvatně mě vyběhl, abych vstoupil. Učinil jsem žádané.

Ve středu večer, v osm hodin, vybuchla časovaná nálož v Národní bance v Šumperku, v pátek, zase o osmé, v Národní bance v Přerově. Včera, v pondělí, volal nějaký anonym do centrály banky tady v Praze a vyhrožoval dalšími výbuchy, jestli nesplní jeho požadavky. Ty prý nahlásí během několika dnů. Poslal jsem na místa naše analytiku, ať spolu s bankovními úředníky prověří konta, případné souvislosti a tak. Honza je od včerejška v pražské centrále banky. Dostali jsme ten případ, protože panuje obava z terorizmu. Proto Interbrig.“

„Šumperk,“ utrousil jsem polohlasně. „Kousek dál jsem byl o víkendu na lyžích. To jsou teda paradoxy.“

„No vidíš. Spoj se s Honzou a dejte se do toho spolu!“ přikázal šéf a rázně sklapl desku s papíry. To byl jasný povel k odchodu. Sebral jsem tedy svých „pět švestek“ a vyrazil směr Národní banka.

Honzu jsem našel ve společnosti staršího, prošedivělého muže v brýlích a kostkovaném saku. Seděli těsně vedle sebe, hlavami se skoro dotýkali a hleděli upřeně na monitor.

„Ahoj!“ pozdravil jsem a lehce ho plácl po rameni.

„Zdar,“ odpověděl a vstal. „Tohle je kapitán Zach od nás z Interbrigu,“ pronesl obřadně a ukázal na mě. „Inženýr Jirásek nám pomáhá s kontrolou účtů.“

„Prověřujeme běžné a úvěrové účty u fyzických a právnických osob, kde by mohla být spojitost mezi Prahou, Šumperkem a Přerovem,“ vysvětlil inženýr Jirásek během práce.

Přisunul jsem si tedy židli a na monitor jsme hleděli ve třech. Kolem poledne přišla velmi zajímavá zpráva z Přerova. Počítač vytipoval tři subjekty, provázané účty Přerov - Šumperk. Dvě velké organizace s vícero pobočkami, třetí byla fyzická osoba.

„Na začátek to není špatný, co?“ zazařil Honza a srovnával do složky materiály o těch třech zjištěných firmách.

„S tím už snad můžem za šéfem, no né?“ dodal ještě a začal se zvedat.

„Vydrž moment!“ zchladil jsem jeho počáteční nadšení.

Pan Jirásek dostal kontakt na Interbrig - pro případ, že by ještě něco zjistili - ověřili jsme, jestli funguje nahrávání hovorů a vypadli z banky.

Krátká porada u plukovníka Roby měla za úkol přesvědčit ho, aby nechal do akce zapojit i lidi zvenčí, neboť prověřování velkých organizací s mnoha zaměstnanci je příliš velké sousto. My jsme se rozhodli vzít si na starost prověřovanou fyzickou osobu. To ovšem předpokládalo navštívit v nejbližší možné době Moravu, tedy Šumperk a Přerov.

*

V šumperské pobočce Národní banky na nás v kanceláři čekali spolu s ředitelem dva chlapíci od policie. Podsaditý kapitán kriminálky Müller, nacpaný do rezavě hnědého saka s nazelenalými mřížkami a mladík sportovního vzhledu se světlým ježkem. Ten se představil